

Intervju med Hans Ringle, Göteborgs spårvägar

Projekt: Dokumentation av effekterna av Coronapandemin i Göteborg, Kulturförvaltningen, Göteborgs stad.

Bandningens längd: 00:38:05

Datum: 2020-10-21

Intervjuare: Daniel Finnholm

Plats: Göteborgs stadsmuseum

Tid: 11–12

Bakgrund: Under hösten 2020 genomförs inom projektet åtta djupintervjuer med verksamheter som på olika sätt påverkats av pandemin. Hur situationen sett ut i kollektivtrafiken är en fråga som varit mycket diskuterad under pandemin, varför vi valde att intervjua en representant från Göteborgs spårvägar.

Situation: Vi träffas på Göteborgs Stadsmuseum. Jag har bokat pedagogernas studio på plan 2. Huset är lugnt och det är få besökare. I rummet är det stillsamt.

Sammanfattning:

Hans Ringle berättar om hur hans arbete som spårvagnsförare påverkats av den pågående pandemin. Först om den snabba minskningen av passagerare och hur stan tömdes. Samtalet rör sig sedan kring hur Göteborgs spårvägar hanterat situationen och vilken skyddsutrustning som erbjudits till förarna. Även passagerarnas sätt att hantera pandemin berörs. En viktig del av Hans jobb som saknats under pandemin har varit kontakten med passagerarna då det är avstängt fram i vagnen.

Intervjuare 1 [00:00:03]: Så, då är inspelningen igång.

Talare 1 [00:00:05]: Ja.

Intervjuare 1 [00:00:07]: Detta är en intervju för Stadsmuseets Corona-dokumentation och jag som intervjuar är Daniel Finnholm, anställd som museipedagog här på Göteborgs stadsmuseum. Idag är det den 21 oktober 2020. Och det första jag vill höra det är vem är du, vad heter du?

Talare 1 [00:00:37]: Mitt namn är Hans Ringle.

Intervjuare 1 [00:00:41]: Ja, och du arbetar som?

Talare 1 [00:00:42]: Jag arbetar som spårvagnsförare vid Göteborgs Spårvägar.

Intervjuare 1 [00:00:46]: Hur länge har du gjort det?

Talare 1 [00:00:48]: Sedan maj 2017.

Intervjuare 1 [00:00:51]: Hur gammal är du?

Talare 1 [00:00:54]: Jag är född -65.

Intervjuare 1 [00:01:04]: Men vad bra. Och vi gör den här intervjun för att se hur den här pandemin har påverkat olika delar av samhället. Så den första frågan är en ganska generell fråga, hur påverkade pandemin er verksamhet just på Göteborgs Spårvägar?

Talare 1 [00:01:28]: Det dröjde ju en liten stund innan man förstod att det var en pandemi. Men sedan när det väl kom igång och man började införa restriktioner eller rekommendationer vad man fick lov att göra och inte göra, då tömdes ju spårvagnarna och centrala stan på passagerare och människor, helt enkelt. Vagnarna blev tomma, helt tomma.

Och det var ju likadant som man såg på stan, det var som en, vad ska man säga, sen söndagsnatt, tidig söndagsmorgon. Helt öde, mitt på dagen.

Intervjuare 1 [00:02:06]: Oj.

Talare 1 [00:02:07]: Så inledningsvis så tappade vi ju alla passagerare.

Intervjuare 1 [00:02:14]: Men ni körde fortfarande som vanligt då, eller?

Talare 1 [00:02:15]: Trafiken gick som vanligt, men sedan så glesade man ut trafiken, eftersom inga människor åkte över huvud taget. Sedan kan man tillägga, jag körde ju eftermiddag, kvällar, tidiga nätter. Så folk som fortfarande åkte till jobbet åkte säkerligen på morgonen, men folk som kunde jobba hemma, de gjorde ju det.

Intervjuare 1 [00:02:46]: Hur länge pågick det att det var så tomt? Var det under en lång period?

Talare 1 [00:02:52]: Jag skulle nog säga att det kanske var uppåt två månader, på ett ungefär. Sedan kom ju folket tillbaka igen litegrann. Och det har ju inte återhämtat sig ännu, får man ju då säga. Även om vi kör nu med relativt fulla vagnar nu också, eller nu igen. Men det är väldigt sällan det är riktigt knöckfullt, så man är tvungen att tränga sig in så man är som sillar. Det var det ju tidigare. Det händer inte lika ofta nu. Folk är lite mer försiktiga. 70-plussarna har väl inte kommit tillbaka ännu och de som är äldre ser vi ju heller i princip inte åker. Så hela den här kategorin av människor är, skulle jag säga, borta i lokaltrafiken fortfarande. Och de försvann ju fort, redan tidigt, så att säga.

Intervjuare 1 [00:03:56]: Togs det initiativ tidigt att ni skulle behöva förändra något hur ni arbetade som förare just, att ni skulle behöva ändra era rutiner?

Talare 1 [00:04:10]: På förarsidan så dröjde det tyvärr ganska länge innan man tog det på riktigt allvar för oss. Man gjorde bedömningen att vi satt väldigt säkra, för spårvagnsförare sitter ju i sina burar när vi kör. Att vi på så vis var hyfsat skyddade från smitta helt enkelt. Sedan under resans gång så började man ju lära sig mer om viruset och hur smittan fungerade och då kom det ju påtryckningar både från förarsidan, att vi hade ju passagerare ända fram och var ju på oss väldigt mycket. Även om man satt instängda, så sitter du ju inte och kör hela tiden. Vi är ju ute i vagnarna, både om det händer någonting och framför allt

vid ändhållplatser så går vi igenom vagnarna. Hjälper folk att komma på och av. Det är ju handikappade i huvudsak som vi hjälper till med. Vi har ju ramper som ska fungera från förarhytten, men det gör det inte alltid. Så då är vi tvungna att gå ut i passagerarmiljön, helt enkelt. Sedan efter ett tag så lyckades man ju få igenom att man begränsade utrymmet längst fram i vagnarna så att passagerarna inte skulle komma ända in på oss. Så det var väl det första steget man tog för att skydda oss förare litegrann. Sedan ytterligare efter ett tag, och det berodde på att det var ju väldigt, rent generellt i hela samhället var ju inte förberett, som jag uppfattade det, på den här pandemin. Så där fanns ju ingen skyddsutrustning att få tag i. Och det klassiska som vi hade, det var ju handsprit. Det dröjde innan man fick igång detta. Sedan fick man tag i munskydd och det blev en diskussion om man skulle använda det eller inte. Det dröjde väldigt länge innan man ens lyckades köpa in det här. Så nästa steg var ju visir. Det har vi också fått, det dröjde också väldigt länge. Nu efter lång stund så fick vi de här hjälpverktygen. Det visade sig att det kanske inte var så praktiskt i verkligheten, när vi körde, men det fanns.

Intervjuare 1 [00:06:54]: När du säger att det dröjer länge, hur lång tid pratar vi om? När kom de här sakerna?

Talare 1 [00:07:00]: Månader.

Intervjuare 1 [00:07:03]: Så det är egentligen i slutet på sommaren någon gång?

Talare 1 [00:07:09]: Ja, mitt på sommaren skulle jag nog säga. Avgränsningarna lyckades vi få till lite tidigare. Där var ju diskussioner väldigt mycket fram och tillbaka hur mycket man skulle stänga av och sedan började ju passagerarna att komma tillbaka efter ett tag. Och där är, så som jag uppfattar det, att man har, jag är ekonom, så man har i grunden en prissättning per passagerare, enkelt uttryckt. Så man ville inte stänga av för mycket, för då förlorar du intäkter. Det var ju det som hände när passagerarna bara försvann. Så hade vi inga, hade företaget inga intäkter längre. Så det här var ju en balansgång mellan hur mycket man skulle stänga av för oss förare och hur mycket man skulle släppa på. Och det är väl en diskussion som fortfarande pågår.

Intervjuare 1 [00:08:12]: Jaha. Är det så att förarna har en annan åsikt än vad företaget säger, eller?

Talare 1 [00:08:21]: Nej, vi är ju företaget så vi är nog inställda [skrattar 00:08:23] allihopa att vi ska köra så mycket som möjligt. Och det gör vi naturligtvis.

Intervjuare 1 [00:08:34]: Ja, men nu är det fortfarande avspärningar i, ni har spärrat av en del.

Talare 1 [00:08:40]: Ja, längst fram på vagnarna är det fortfarande lite avstängt och det är framför allt för, vi gör ju, förare gör resor mellan olika depåerna, från när vi byter tjänster och det är ju framför allt för detta som man har stängt av det här utrymmet där fram för att vi inte ska komma alltför nära passagerarna.

Intervjuare 1 [00:09:03]: Är det när ni byter? Jag åker, jag ser att ni byter till exempel på Centralstationen, byter förare ofta. Är det i sådana situationer du tänker?

Talare 1 [00:09:12]: Ja, så är det. För förare är stationerade på de olika depåerna. Vi har ju Ringön, vi har Rantorget, vi har Majorna, vi har Slottsskogen och... Så där checkar vi in på morgonen eller när vi nu börjar jobbet och alla vagnar utgår inte alltid från vagnhallen, utan du byter vagn någonstans på stan, när de är i trafik. Och dit måste du ta dig då från din depå. Så det är ju våra tjänsteresor, eller vad vi ska kalla dem.

Intervjuare 1 [00:09:53]: Ja, just det. Tycker du själv att det där har känts tryggt?

Talare 1 [00:09:59]: Jag promenerar.

Intervjuare 1 [00:10:00]: Du promenerar?

Talare 1 [00:10:01]: Ja. Så, jag är ju stationerad, nu på Ringön. Tidigare var det på Rantorget. Det är sträckor som man kan promenera in mot Centralstationen. För det är där jag gör mina flesta byten. Så, nej, som sagt, jag promenerar när jag kan.

Intervjuare 1 [00:10:26]: Ja. Hur har du känt inför alla dessa förändringar annars då? Tycker du att det har fungerat?

Talare 1 [00:10:35]: Ja, det tycker jag. Man har gjort så gott man har kunnat. Sedan är man ju förvånad över hur passagerarna beter sig. Framför allt, man har ju rusningstider. Det försvann ju då när, efter ett tag man insåg hur illa det var och man lyckades införa

restriktionerna. Men sedan så kom de ju successivt tillbaka och många människor har ju inte kunnat förändra sitt beteende. En del är ju tvungna att ta sig till arbetet. Och det är ju peakarna på morgonen och peakarna på eftermiddagen som man ser det här. Och man är lite förvånad hur nära och hur gärna folk tränger sig på vagnen, så det är väl den ena biten som man ser. Där har vi ju försökt, man har satt in extrabussar och de här bitarna. Men det är svårt att ändra folks beteende och hitta till bussarna, alltså bussarna har ofta gått väldigt tomma, medan vagnarna har varit väldigt fulla.

Intervjuare 1 [00:11:51]: De hjälpåtgärder som har gjorts har inte utnyttjats egentligen alltid?

Talare 1 [00:11:55]: Nej, inte så som man hade önskat. Men det är ju en informationsfråga att få ut det till rätt människor också. Nej, så det är väl den ena biten man förvånas över. Sedan vi som kör på kvällarna ser ju den andra bilden som man också blir lite förvånad över, eller man kanske kan förvänta sig. Att ungdomar, vad ska man säga, 18 upp till kanske 30-årsåldern, fortfarande går ut och roar sig och med lite alkohol i kroppen så blir man lite gladare. Komfortzonen krymper, om man får lov att uttrycka sig så, och då blir det också väldigt trångt på vagnarna och folk kliver in och ja, det är väl miljöer som man förvånas över. Men, som sagt, man har varit ung en gång själv också och vet att det är lätt hänt.

Intervjuare 1 [00:13:06]: Ja, de här förändringarna som har gjorts, tror du att en del av dem kommer att bestå? Att det är ett sätt att arbeta eller hantera er vardag och rutiner och så. Kommer något av det vara kvar fortsatt, tror du?

Talare 1 [00:13:25]: Rent ärligt, jag tror inte det. Jag tror det kommer försvinna. Utrustningen som vi har nu, den kommer finnas med, för den kommer ju vara kvar säkert något år, skulle jag kunna gissa. Då kommer den här utrustningen att finnas. Sedan blir det som med allting annat, man är närsynt. Man har sina besparingar och när man ser att saker inte används, så tar man bort det. Så jag tror att det kommer, faktiskt, den här utrustningen och så här, den kommer försvinna sedan när inte efterfrågan är, utan man kommer vara tvungen att beställa när det kommer att hända.

Intervjuare 1 [00:14:05]: Då hoppas vi kanske på en större beredskap nästa gång, eller?

Talare 1 [00:14:08]: Ja. Men då blir det ju en större fråga så där kanske man skulle ha ett samhälle som är uppbyggt för att hantera de här större situationerna så att inte alla små enheter optimerat sig och sedan rusar efter hjälp och så finns den inte. Utan det behövs nog en större sådan förberedelse. Sedan verksamheten som vi har, vi ska ju flytta folk och

Göteborg är litet, det är redan nu fullt. Det går inte att köra mycket mer spårvagnar. Bussar går inte att köra så mycket mer, utan det kör ju ihop sig när det fyller på. Folk ska ju transporteras. Så det kommer bli trångt. Kan hända att folk, inne i centrum, kanske kommer cykla lite mer. Kommer promenera lite mer. I alla fall de dagar det är fint väder. Sedan ramlar man tillbaka till det lättillgängliga, är jag rädd för.

Intervjuare 1 [00:15:13]: Ja, så är det. Jag blev lite nyfiken på det du sa i början här förut om visir och munskydd och handsprit och sådant där. Ni har det i förarhytten, eller?

Talare 1 [00:15:26]: Nej, nu finns det så vi kan plocka upp det på depåerna när vi börjar på morgonen. Och de är tänkta att vi kan använda när vi åker, gör våra tjänsteresor. Så i dagsläget är det inte tänkt att vi ska sitta och ha på det när vi kör.

Talare 1 [00:15:53]: Är det någon som vill det så kan man göra det. Jag har inte sett att någon har använt det.

Intervjuare 1 [00:16:00]: Inte en enda?

Talare 1 [00:16:01]: Nej, sedan kanske det finns på morgnarna, när några åker men min uppfattning är nog att vi är inte speciellt duktiga på att använda det.

Intervjuare 1 [00:16:15]: Intressant.

Talare 1 [00:16:16]: Nu pratar vi, men du kan få se hur det ser ut.

Intervjuare 1 [00:16:23]: Ja.

Talare 1 [00:16:24]: Jag tog med mig, så...

Intervjuare 1 [00:16:27]: Ja, jag ska säga här för intervjun att jag tar kort på detta efteråt så att det som visas upp här nu av Hans kommer finnas fotograferat.

Talare 1 [00:16:37]: Så då har vi ett munskydd och det ska fungera i bägge vägarna så att säga, att man både inte släpper ifrån sig smitta och skyddar även en själv så att säga. Så både medmänniskor och sig själv, ska det skyddas. Sedan har vi handskar. Fina latexhandskar. Lätta att arbeta med. Och sedan har vi ett visir.

Talare 1 [00:17:07]: Så det är vad vi kan använda och vad vi får lov att använda, som de har tagit fram åt oss.

Intervjuare 1 [00:17:12]: Ja.

Talare 1 [00:17:17]: Men som sagt, jag tror inte du kommer se några förare som använder det, tyvärr.

Intervjuare 1 [00:17:23]: Nej, jag har aldrig sett någon i alla fall som kör. Nu åker jag mest buss i och för sig. Jag vet inte om det är samma där?

Talare 1 [00:17:31]: Det ska jag säga, det vet inte jag heller, utan det är ju helt olika verksamheter även om vi har några busslinjer i spårvägen också faktiskt.

Intervjuare 1 [00:17:40]: Jag har aldrig sett någon förare med de här grejerna varken på spårvagn eller utanför, men det är ju bra att det finns.

Talare 1 [00:17:47]: Det finns, så blommar det upp igen som man misstänker lite grann, så finns grejerna framtagna i alla fall.

Intervjuare 1 [00:17:58]: Du, vi pratade lite grann förut om varifrån som initiativen till förändringarna, att de togs både av förare och fack eller hur var det egentligen? Vilka var det som tidigt ville göra förändringar för att förbättra er arbetsmiljö?

Talare 1 [00:18:18]: Min uppfattning var att det kom från förarsidan. Att man ville ha in skydd och skydda oss. Sedan var det väldig spridning på vad ska man säga, initiativet, eller intresset för att införa det. Vi har ju förare som tillhör riskgrupperna och det finns ju förare som har anhöriga som tillhör riskgrupperna. Där var ju trycket väldigt mycket större att de skulle skyddas, helt enkelt. Vi andra som kanske har lite gynnsammare och såg lite lättare på situationen tryckte väl kanske inte på lika hårt, men sedan så kom ju rekommendationerna

dessutom att kände man minsta symtom eller så där, så skulle man vara hemma från arbetet. Och det ledde ju till att många förare var hemma och en del har ju varit, var ju sjuka. Sedan har informationen vilka förare och hur många, den har varit väldigt begränsad. I alla fall ut mot förarna.

Intervjuare 1 [00:19:51]: Påverkade det också er arbetsvardag mycket, att många var borta och så?

Talare 1 [00:19:56]: Det blev ju att, det kallas för omlopp när vi kör våra spårvagnar. Alltså, en vagn som går under en hel dag eller vad man ska säga. Det går under namnet omlopp och det blev ju brist på förare, så man blev ju tvungen att ställa in omlopp eller turer, helt enkelt då. På grund av att det blev brist på förare. Å andra sidan, det var inte många människor som var ute och åkte heller, så det blev ju en naturlig minskning där naturligtvis.

Intervjuare 1 [00:20:28]: Men nu då, när det är lite mer fart och rörelse i stan, är det fortfarande ett problem att många är hemma och borta?

Talare 1 [00:20:38]: Det har, jag upplever nog att man är tillbaka som det var tidigare, faktiskt. Ja, sen kan man se om man vänder sig till mig. Jag har ju upplevt att jag har ju inte varit så här frisk någonsin, höll jag på att säga. Man brukar ändå dra på sig småförkylningar och sådant här, men det där har man klarat sig ifrån. Det är väl en kombination både av att man har förbättrat sin egen hygien, men även att omgivningen har visat större hänsyn och, både tar ut avstånd och tvättar händerna lite oftare. Så, det har väl haft det goda med sig, helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:21:23]: Ja. Vi har redan varit inne på där, framtiden och, ja... Ert sätt, Göteborgs Spårvägar, hur ni har hanterat detta, tror du att det har påverkat andra på något sätt att förändra deras verksamheter? Ni har ju synts en del i media, till exempel.

Talare 1 [00:21:50]: Ja, jag vet inte. Man kan ju hoppas på det. Problemet, så som man ser hos oss, folk behöver ju åka. Så där blir ju fullt. Metoder som vi har använt. Man har ju sagt att vi inte får lov att hindra folk, passagerare att kliva på vagnarna utan vi ska försöka köra alla som vill med och sättet att hantera det för oss har ju varit att vi haft informatörer på hållplatserna som står och talar om att nu är det väldigt många människor, ni bör nog inte åka med utan ni bör nog ta nästa vagn. Och sedan ett sätt för att understryka allvaret i det hela, man har ju stått och delat ut sprit och spritat folk för att försöka få dem att vakna till. Men sedan uppmanar man ju att man bara ska göra nödvändiga resor och utgå ifrån att de flesta resor har varit nödvändiga och det betyder ju att kommer du till vagnen och den är

full och du ska till ditt arbete, då kommer du för sent. Du kan ta höjd, kanske en vagn, kanske två vagnar, men troligtvis kommer du för sent i alla fall och man kan inte ta hur mycket höjd, hur länge som helst. I alla fall inte i rusningstid. Och många arbeten, ja, man kan ju se hur vi har det som förare, vi kör ju på minuten. Där går det inte att komma för sent. Det är många yrkeskategorier som har det här att de är tvungna att vara på arbetet, helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:23:37]: Intressant det du säger att man inte ska hindra någon. Att alla ska med. Det gäller då oavsett om vagnen är full?

Talare 1 [00:23:46]: Ja, ja. Det är så jag upplever att det är.

Intervjuare 1 [00:23:54]: Och hur känner du inför det själv? Jag vet inte om, du skulle ju kanske inte kunna påverka det personligen, men...

Talare 1 [00:24:08]: Om man vänder sig till passagerare så kan man säga, när de är ute och stoppar. Folk blir arga, riktigt arga för att de inte får lov att åka med. Så om vi som förare skulle gå ut och försöka tala om att du inte får åka med, men du får åka med, det är väldigt svårt att bestämma vem som har det viktigaste jobbet, eller vem som har det viktigaste ärendet. Så, där blir det konstigt. Sedan så har vi ju tur att vi har fått en avgränsning fram, så passagerarna kommer ju inte ända fram till oss. Man har stängt första dörren på spårvagnarna, så passagerarna kommer ju inte åt oss på samma sätt som tidigare. Tidigare faktiskt, måste jag säga, det var en rolig del att prata med passagerare. Den är ju borta nu, men det skyddar oss samtidigt från det här. Framför allt människor som kanske är lite upprörda och de kliver ju in. Då kliver man lite närmare och då är ju smittorisken betydligt större, naturligtvis. Men apropå din fråga som, när man kör att de fyller på för mycket, att det blir för mycket folk på vagnarna, man kör och funderar på hur människor är funtade. Så är det.

Intervjuare 1 [00:25:35]: De här informatörerna som du nämnde, de ska inte stoppa någon egentligen. De ska bara rekommendera och informera?

Talare 1 [00:25:41]: Ja, ja. Det är så jag uppfattat det hela.

Intervjuare 1 [00:25:44]: Saknar du det sociala, du sa att det var en del av det roliga i jobbet innan? Har det blivit ett ensammare arbete?

Talare 1 [00:25:56]: Ja, det har det ju blivit. Sedan kan man väl också säga så som jag, jag är ju mer orolig, om man ser på smittorisken, vilken förare som har suttit i hytten när jag kliver in, än när jag möter passagerare, som jag ofta kan ta ut avstånd till. Eller gå igenom en tom vagn oroar mig inte speciellt mycket. Men det kan ju vara att jag inte vet hur riskfyllt det är. Men min största oro är egentligen föraren innan.

Intervjuare 1 [00:26:39]: Det sker ingen rengöring eller så, för ni byter mitt i en tur?

Talare 1 [00:26:43]: Ja, hytterna, där vi sitter, ska göras rent på natten, så det är ju i alla fall minst fyra förare, kanske fem, som sitter i samma under ett omlopp då.

Intervjuare 1 [00:27:02]: Men inte så att man spritar? jag vet inte riktigt hur det funkar med ratt och liknande, vad ni har i spårvagnen, men spakar och...

Talare 1 [00:27:11]: Ja, spak har vi.

Intervjuare 1 [00:27:12]: Det är inte så att man spritar dem mellan bytena?

Talare 1 [00:27:14]: Nej. Jag gör det. När vi nu äntligen har fått tag i sprit, så att säga. Ett tag gick de även runt och, även inne i vagnarna, och spritade eller hade någonting de sprejade på vissa hållplatser och, för att försöka skydda passagerare litegrann i alla fall. Men den verksamheten tror jag, den har jag inte sett nu på väldigt länge.

Intervjuare 1 [00:27:46]: Nej, det har nog inte jag heller. Men det var ju ett bra initiativ egentligen, eller?

Talare 1 [00:27:51]: Ja, absolut. Så där finns nog mycket att göra, där vi var tidigare. Tyvärr så tror jag nog att vi inte tar med oss så jättemycket för framtiden från det här. Sedan kommer det skilja på kontoret, de som inte kör. Där var man väldigt tidig med att kunna arbeta hemifrån. Den delen skulle jag mycket väl kunna tänka mig kommer att bli kvar. Kanske inte i lika stor utsträckning, så som det var under pandemin. Men den möjligheten för tjänstemän, när man kan jobba hemma, kommer säkerligen att bli kvar.

Intervjuare 1 [00:28:41]: Men, du sa förut att några, det finns ju förare som är i riskgrupp eller som har familj som är. Har de fått möjlighet att göra något annat?

Talare 1 [00:28:51]: Det vet inte jag. Jag tror inte det, faktiskt. Men, man kan ju önska att det var så. Men jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:29:03]: Nej. Ja, men om vi bortser lite från arbetssituationen. Hur har du upplevt det, pandemin, privat och så? Om du vill prata om det? Hur har det känts, tycker du?

Talare 1 [00:29:26]: Jag har väl tagit det ganska lugnt. Det har ju naturligtvis påverkat mig väldigt mycket. Det sociala livet har ju i princip upphört. Och aktiviteter där man träffar människor regelbundet. Och ofta är det ju äldre människor. De har ju valt att inte delta i aktiviteter. Och vissa aktiviteter har vi ju ställt in helt och hållet, så fort som det bröt ut på våren, och vi förstod ju hur smittsamt det var, så stängdes ju verksamheterna ner. Och mycket är ju fortfarande nedstängt, med viss startsträcka nu som börjar komma igång. Sedan har jag, så som många andra, äldre människor i omgivningen som man får hjälpa till att handla och stötta och de här bitarna. För de kommer ju inte ut. De träffar ju inte människor de heller. Utan kontakten är de som de känner nära och där är det vi som, får jag väl säga yngre då, som får handla åt dem och de här bitarna. Men något uteliv kan jag inte säga, det har det ju inte varit sedan pandemin började över huvud taget.

Intervjuare 1 [00:31:02]: Nej, jag kan bara hålla med. Det är ungefär så det har sett ut för de flesta. Men inte för ungdomarna har du ju sett i jobbet?

Talare 1 [00:31:07]: Nej, nej, så är det ju. Sedan kan man väl förstå det också, som jag sa tidigare. Man har varit ung och tror att tiden är väldigt kort och man förlorar hela livet om man inte får roa sig just nu. Men sedan har jag en rolig episod. Körde in mot Järntorget, en av de här ställena där vi har folk som festar till dygnet runt, höll jag på att säga. Det här var mitt på dagen. Ett sällskap som har festat länge och var kraftigt berusade även nu, som strålade ihop och hade ju lärt sig att man hälsar med armbågen, så de gick runt, jag tror det var ungefär åtta stycken, som gick runt och hälsade på armbågen och sedan när det var klart, då skickade man runt ölfaskan [skrattar 00:32:10] i gänget, så det har nog inte sjunkit helt och hållet.

Intervjuare 1 [00:32:19]: Det är ju väldigt roligt!

Talare 1 [00:32:20]: Nej, det såg bra ut. Nej, så det haltar ibland. Men man gör så gott man kan och det verkar som de flesta gör så gott de kan. Så generellt är jag väl positiv, men som jag sa i början, antal passagerare har inte kommit tillbaka ännu. Det kommer nog dröja.

Intervjuare 1 [00:32:50]: Bra. Har du några ytterligare reflektioner, något du själv har tänkt på som du skulle vilja komma med i dokumentationen här, utöver det du har sagt?

Talare 1 [00:33:03]: Man kan ju önska att organisationer har ett, tar höjd för saker som inte inträffar lika ofta. Och att man kanske har en ekonomisk modell som fångar upp avvikelser av den här typen. Så man har en verksamhet och en styrning som går åt samma håll, där man tar hänsyn till allihop. Det blir väldigt tydligt i en verksamhet där vi har utövare, vi har en ekonomisk styrmodell och vi har passagerare som är beroende av våra tjänster.

Intervjuare 1 [00:33:58]: Är det det du var inne på lite förut när du sa att, ja, vagnarna blir tomma, då är det inga inkomster längre?

Talare 1 [00:34:05]: Nej.

Intervjuare 1 [00:34:06]: Och att det är det som kanske styr hur man lägger upp planer och så, eller?

Talare 1 [00:34:15]: Ja, det är jag helt övertygad om. Det vore konstigt om det inte funkade så. Så där är det viktigt att, det är styrmodellen som ser till så, om det blir bra eller inte. Och sedan är det naturligtvis människan bakom, om man vågar, kan och vill kliva utanför och kan stå upp. Det beror på organisationen. Så där får vi hoppas att vi har bra chefer med en väl fungerande organisation.

Intervjuare 1 [00:34:50]: Finns det plats för det i organisationen idag, tycker du, att kunna säga till och ifrån?

Talare 1 [00:34:58]: Det tycker jag. Det får man lov att säga. Det är väldigt individuellt, nu kommer man ju in på andra bitar, men det är ju personligt hur olika människor är, hur olika chefer är och hur de väljer att arbeta och vilken människosyn de har. Så vissa sköter det bra. Vissa sköter det mindre bra. I alla fall ur mitt perspektiv.

Intervjuare 1 [00:35:27]: Ja, men det är väl så det brukar vara?

Talare 1 [00:35:30]: Så är det ju.

Intervjuare 1 [00:35:34]: Ja. Ja, vad bra. Vad tror du, är vi färdiga då kanske?

Talare 1 [00:35:43]: Ja.

Intervjuare 1 [00:35:44]: Ja, om du inte hade något mer här. Jag har fått svar på de frågorna som jag hade.

Intervjuare 1 [00:35:49]: Ja. Det finns tid för fler reflektioner och tankar om du vill, och har.

Talare 1 [00:35:55]: Nej, man kan väl gå in där, men det är väl samhällsekonomiska frågor. Det är om man ser vilka det är som åker och de här bitarna och där var vi också. Det är ju från förorten och in. Och vissa förorter är mer belastade än andra, som har möjlighet att hörsamma rekommendationerna, helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:36:21]: Du har sett att det ser olika ut på olika platser?

Talare 1 [00:36:25]: Definitivt.

Intervjuare 1 [00:36:28]: Det är ganska stor skillnad eller?

Talare 1 [00:36:28]: Ja, man ser ju från Angered in mot centrum och från Bergsjön in mot centrum och även åt andra hållet då naturligtvis. Där är ju vagnarna fullare, så är det och de har inga andra alternativ än att åka kollektivt.

Intervjuare 1 [00:36:47]: Då kan man tänka sig att i mer välbeställda områden så tar folk bilen nu istället kanske, eller jobbar hemma?

Talare 1 [00:36:54]: Snarare tror jag att de jobbar hemma. Det har säkerligen blivit mer bilåkande, det är jag också helt övertygad om. Det kan man [skrattar 00:37:02] ju läsa om att bilförsäljningen på äldre bilar har ju gått upp. Men det hänger väl kanske ihop även med semestrar att man har valt att kunna semestra. Men mer välbärgade områden har åkt mindre kollektivt. Det är i alla fall min reflektion.

Intervjuare 1 [00:37:22]: Det tycker jag är intressant och det ser ju du väldigt tydligt då i din vardag, i arbetet.

Talare 1 [00:37:27]: Ja, i alla fall bland de som åker. Sedan har vi ju folk som aldrig åker. Dem ser vi ju inte. De finns ju de med, naturligtvis.

Intervjuare 1 [00:37:40]: Bra. Ja, vad säger du Hans, ska vi?

Talare 1 [00:37:44]: Ja, vi kan nöja oss där.

Intervjuare 1 [00:37:46]: Då tackar jag så hemskt mycket för att du ville ställa upp på detta.

Talare 1 [00:37:52]: Hoppas jag att ni får någon nytta av det, helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:37:55]: Ja, det tror jag absolut vi kommer att få. Det här var jättebra. Tack så mycket.

Talare 1 [00:37:58]: Tack själv.

Intervjuare 1 [00:38:03]: Så, då avslutar jag inspelningen.

[recording ends]